

Arrest

nr. 199 465 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. MENSALT
Gemeentehuisstraat 26
1852 BEIGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat P. MENSALT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Diezelfde dag wordt hem een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Aan de Heer: naam: O. (...).

voornaam: M. A. Q. (...)

geboortedatum: 26.10.1979 geboorteplaats: Hodaidah nationaliteit: Jemen (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 15.09.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, PV HV.61.LG.003332/2017 van de politiezone van Grimbergen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Tweede bestreden beslissing:

“Aan de Heer:

Naam : O. (...)

voornaam : M. A. Q. (...) geboortedatum : 26.10.1979 geboorteplaats : Hodaidah nationaliteit: Jemen (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, PV HV.61.LG.003332/2017 van de politiezone van Grimbergen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, PV HV.61.LG.003332/2017 van de politiezone van Grimbergen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan:

“Een eerste middel, genomen uit de schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Doordat de bestreden beslissing verzoeker zich voor het bevelen van verzoeker om zonder inachtneming van een termijn het grondgebied van België en de andere lidstaten van de Schengen te verlaten, steunt op de betrapting op heterdaad van zwartwerk en het winstgevend karakter van deze feiten, leidt verwerende partij eruit af dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde geacht wordt te kunnen schaden, in welk geval artikel 74/14, § 3, 3°

van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er zelfs geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan. En doordat de bestreden beslissing om dezelfde reden daaraan tevens een inreisverbod koppelt voor de maximale drie jaar, gezien er overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet dan immers geen rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval om de duur van het inreisverbod vast te stellen. Terwijl verwerende partij evenwel niet heeft kunnen vaststellen dat verzoeker een gevaar uitmaakte voor de openbare orde of nationale veiligheid gezien aan de voorwaarden ervan niet is voldaan. En terwijl dit motief nochtans bepalend is voor het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn voor vrijwillige terugkeer en het inreisverbod. En terwijl de notie "openbare orde" dan ook met voorzichtigheid/zorgvuldigheid moet worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn te motiveren, te meer verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zulks ten aanzien van een derdelander automatisch leidt tot een toepassing van een inreisverbod. Zodat de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel schendt.

Toelichting

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet is verzoeker voor een Saudische werkgever tewerkgesteld als groom voor het onderhoud en de verzorging van 3 van diens paarden. Verzoeker legt ten bewijze van deze bewering de nodige stavingsstukken voor : In het licht hiervan kan verzoeker bezwaarlijk ten kwade worden geduid "zwartwerk" te hebben verricht zonder enig verblijfsrecht en dus op illegale wijze in België te verblijven. In de mate dat de bestreden beslissing er zonder meer van uitgaat dat verzoeker op illegale wijze zwartwerk aan het verrichten was, terwijl de objectieve stukken van het dossier net het tegendeel bewijzen, dan kan tot niets anders worden besloten dan dat verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan bij het nemen van haar beslissing. Nochtans dient de overheid een besluit zorgvuldig voor te bereiden en te nemen; correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming. Het is duidelijk dat verwerende partij bij de beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die althans niet correct heeft beoordeeld, minstens zij op grond daarvan niet redelijk tot haar besluit is gekomen, nu verzoeker niet alleen betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en evenzeer dat hij een beroepsactiviteit uitoefenende in België waarvoor hij dus niet in het bezit diende te zijn van de vereiste machtiging (arbeidskaart). In tegenstelling tot wat verwerende partij als reden aanhaalt, verbleef verzoeker bovendien helemaal niet illegaal in België, maar beschikte hij over een visum (C) dat op 16.07.2017 was afgeleverd en 1 jaar geldig was voor een verblijf van 90 dagen, zodat het bestreden besluit ook op dat punt op feitelijke onjuistheden is gesteund ; Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is, is dit uiteraard ook het geval voor het daaraan gekoppelde inreisverbod. Het middel is dan ook gegrond.

Een tweede middel genomen uit de schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Doordat de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk en het winstgevend karakter van deze feiten als dusdanig voldoende zou zijn om de openbare orde te schenden, waarvoor geen termijn voor vrijwillige terugkeer noodzakelijk is. En doordat deze omstandigheid ten aanzien van verzoeker eveneens een inreisverbod van 3 jaar heeft gerechtvaardigd. En doordat verzoeker niet zou hebben getwijfeld om in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Terwijl verzoeker niet alleen betwist zwartwerk te hebben verricht, maar tevens dat hij niet zou hebben getwijfeld om in België op illegale wijze te verblijven. En terwijl het volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie hoegenaamd niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding om de maatschappelijke orde schade te kunnen toebrengen (HvJ, C-554/13 van 11/6/15). En terwijl er sprake moet zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" opdat een gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden weerhouden (HvJ, C-430/10 van 17/11/11). En terwijl aldus niet louter op basis van deze vaststelling op automatische wijze tot de aantasting van de openbare orde kan worden besloten. Zodat de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel schendt.

Toelichting

Opdat er kan besloten worden tot schade van de openbare orde, komt het aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu dit immers als reden wordt gehanteerd om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In deze is verwerende partij op basis van de enkele vaststelling van zwartwerk tot het besluit gekomen dat er een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Evenwel blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit niets blijkt dat verwerende partij een voldoende individueel onderzoek heeft verricht of heeft betracht om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen. De tewerkstelling zonder arbeidskaart is als zodanig niet voldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker haar "illegale" praktijken zou verderzetten. De aangevoerde motivering is bovendien ook onverenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie, volgens dewelke de schade voor de openbare orde geval per geval dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling en de loutere wetsovertreding geen voldoende reden is om te kunnen gewagen van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder de minste termijn voor vrijwillige terugkeer, alsmede een inreisverbod voor de maximum duur van 3 jaar, is kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Op zijn minst werd geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, die immers werkzaam was voor een Saoedische werkgever én in het bezit van visum C voor de duur van 90 dagen en waarbij diens werkgever zélf aangeeft dat verzoeker tijdens de derde week van oktober terugkeert naar het land van herkomst en er al helemaal geen reden was om aan te nemen dat verzoeker "zijn illegale activiteiten" verder zou zetten, reden te meer waarom het bevel om het grondgebied te verlaten en eraan verbonden opgelegde inreisverbod kennelijk onredelijk zijn in het licht van de concrete situatie van verzoeker.

Een derde middel, genomen uit de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Doordat de bestreden beslissing als reden voor het bevel tot verwijdering van het grondgebied en het inreisverbod aangeeft : "op heterdaad betrap voor zwartwerk", wat gelet op het winstgevend karakter van deze feiten, "geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". Terwijl het Sociaal strafwetboek zwartwerk als dusdanig niet strafbaar stelt en in België dus niet als misdrijf wordt weerhouden. En terwijl zwartwerk van een werknemer slechts met een administratieve geldboete wordt beteugeld. En terwijl artikel 6 § 2 E.V.R.M. bepaalt dat "Een ieder die tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. Zodat de bestreden beslissing in de mate zij geen concrete omstandigheden en gedragingen van verzoeker aanvoert teneinde bewijs te leveren dat deze de openbare orde heeft geschaad en/of gevaar vormt voor de openbare orde, de bestreden beslissing genomen is met miskennis van de materiële motiveringsplicht. Het middel is andermaal gegrond.

Toelichting

Tot het bewijs van het tegendeel, is verzoeker onschuldig op het vlak van het beweerd zwartwerk. Verzoeker heeft zich ook niet schuldig gemaakt aan zwartwerk. Verzoeker werkt immers in loondienst voor zijn Saoedische broodheer en werd zelfs niet eens de gelegenheid geboden om aan te tonen dat er van zwartwerk hoegenaamd geen sprake was. Nog los van de omstandigheid dat er ernstige vragen moeten worden gesteld over de inval in de woning van de heer Trevor Coyle in Grimbergen en de mogelijkheid om dienstige vaststellingen te verrichten, moet bovendien worden opgemerkt dat op het ogenblik dat de sociale inspectie ten huize van de heer Coyle binnenviel verzoeker zelfs helemaal niet aan het werk was. Verwerende partij kan zich niet laten leiden door een eenvoudig proces-verbaal. Het motief dat verzoeker niet zou hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en door op heterdaad te zijn betrap op zwartwerk met de bedoeling daar winsten uit te halen, verzoeker alzo geacht zou worden de openbare orde te kunnen schaden, is een regelrechte aanfluiting van het vermoeden van onschuld. Overigens wordt de niet-aangegeven arbeid in hoofde van de werknemer

slechts beteugeld met een sanctie van niveau 1 (administratieve geldboete), opgelegd door de administratie, waardoor deze in wezen ook geen strafrechtelijke sanctie is en de inbreuk dus ook geen delictueel karakter heeft van aard om te kunnen gewagen van een gedrag dat de openbare orde zou kunnen schaden. Om als werknemer (administratiefrechtelijk) te kunnen worden gesanctioneerd voor zwartwerk, moeten bovendien twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld :

- de werknemer oefende wetens en willens de arbeid uit, wetende dat deze niet aangegeven werd*
 - tegen de werkgever werd een proces-verbaal opgesteld voor de niet-aangegeven tewerkstelling*
- Het is niet aangetoond en zelfs volkomen onjuist een beslissing te steunen op een niet eens bewezen en betwiste sociaalrechtelijke inbreuk.*

Gezien de inbreuk slechts met een administratieve boete wordt gesanctioneerd, valt dan ook niet in te zien in welke mate de openbare orde daardoor zou kunnen worden geschaad. Door zonder meer uit te gaan van een onjuist vermoeden van schade van de openbare orde, ingevolge het beweerde zwartwerk door een werknemer, terwijl zulks zelfs helemaal geen misdrijf uitmaakt en er zelfs niet eens is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk in het zwart aan het werken was, zonder dat daarbij zelfs het oordeel van het openbaar ministerie en/of de strafrechter werd afgewacht, is het motief van de beslissing dus niet verenigbaar met het beginsel van het vermoeden van onschuld. Het middel is eveneens gegrond.”

2.2. De drie middelen worden samen besproken omdat dezelfde wettelijke bepalingen worden opgeworpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motieven op grond waarvan de beslissing is genomen worden aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bijlage 13 wordt in toepassing van de artikelen 7, alinea 1, 8° van de vreemdelingenwet en 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet genomen. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Er wordt gemotiveerd dat hij op heterdaad betrapt werd voor zwartwerk, er wordt melding gemaakt van het proces-verbaal, waarvan ook melding wordt gemaakt in het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoeker kennis heeft en er werd geconcludeerd dat verzoeker, gezien het winstgevend karakter van de feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de bijlage 13sexies wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan. Ook in die beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat er in het belang van immigratiecontrole en handhaven van de openbare orde een termijn voorzien wordt van drie jaar.

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan.

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HJEU) en betoogt dat er geen sprake is van een schending van de openbare orde.

Een verwijzing naar de rechtspraak van het HJEU is niet relevant, nu de bestreden beslissing niet genomen werd in het kader van het Unierecht. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een PV nr. HV.61.LG.003332/2017 werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van zwartwerk, is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

Verzoeker kan de vaststellingen van de sociale arbeidsinspectie niet zomaar ontkennen. Deze vaststellingen gebeurden door de daartoe bevoegde overheidsinstellingen. De stukken die voor het eerst zouden worden gevoegd bij het verzoekschrift, doen geen afbreuk aan de geldig genomen bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in het licht van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment dat de beslissing werd genomen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het verrichten van zwartwerk niet strafbaar is. Sinds 1 mei 2016 loopt een werknemer die in het zwart werkt het risico op een boete wanneer hij wist dat zijn arbeid niet aangegeven werd en er een proces-verbaal werd opgesteld tegen de werkgever. Artikel 183/1 van het Sociaal Strafwetboek, dat werd ingevoerd door de wet van 29 februari 2016, luidt als volgt:

“Niet-aangegeven arbeid

Met een sanctie van niveau 1 wordt bestraft eenieder, die arbeid verricht in ondergeschikt verband ten overstaan van een werkgever die niet voldoet aan de bepalingen van de artikelen 4 tot 6 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, en voor zover :

- deze werknemer wetens en willens deze arbeid uitoefent wetende dat deze niet aangegeven is; - er tegen de werkgever eveneens een proces-verbaal werd opgesteld voor deze niet aangegeven tewerkstelling. Het eerste lid is niet van toepassing op de werknemers die tegelijk een vervangingsuitkering ontvangen en die ten gevolge van de in het eerste lid bedoelde tewerkstelling tijdelijk het recht op deze vervangingsuitkering kunnen verliezen en om die reden een andere administratieve of strafrechtelijke sanctie kunnen oplopen.”

Er kan geenszins vastgesteld worden dat de motieven niet stroken met de feitelijke gegevens, daar de motieven ook niet verwijzen naar een definitieve beslissing of veroordeling, maar enkel naar het PV op grond van een betrapping op heterdaad voor zwartwerk, hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde zich steunt op de vaststellingen in dit PV.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 6 EVRM is geschonden. De bestreden beslissingen betreffen administratiefrechtelijke beslissingen die genomen worden in het kader van de wet van 15 december 1980 en betreffen geen beslissingen die betrekking hebben op het strafrechtelijke luik. Het is bovendien vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de terugkeerrichtlijn, die bovendien werd omgezet in de vreemdelingenwet, zou zijn geschonden. Waar hij stelt dat hij in het bezit is van een visum, dient te worden opgemerkt dat het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 8° omdat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Dit motief volstaat om de betreden beslissing te dragen.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC